

Ferkai Luca Anna

Illúzió

Szemed arannyal festett egekbe néz,
S vágyódik el messzi tájakra,
Hol a gazság helyett igazságot lel.
Feltépett sebedet mondd, beköti-e a világ?
Vagy vak tán, gyógyírt koholt sebekre nyújt, s cserébe hálát kíván?

Kacagó árnyak közt hűvös szél játszadoz,
Táncoló bábok ugrálnak mindenütt,
Egy érzés a szeretet, mi túlél ezreket,
S mikor már reményed nem leled,
Zuhanni nem enged.

Ember magában nem lehet ember,
Istenképmás csak társával lehet,
Hiszen egynek teremtettek,
Egyé kell váljanak s együtt kell búcsúzzanak.

Egymásban menekvésre lelhetnek
S megtalálhatják az elveszett dolgokat,
Mik egykor magukat kínálták,
Most rejtőzve szunnyadnak.

Oláh Dóra

Katarzisz

Érző kézzel nyisd ki a könyvet, nyisd fel a hangszert,
S mély akkordokra mindig légy te nyitott!
Lelki szemekkel tallózz, így olvass a sorok közt;
Szívbeli hallásod szánd a zenének oda!